



Arrest

nr. 172 199 van 20 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 18 augustus 2015 biedt de verzoekende partij zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Ingelmunster om melding te maken van een voorgenomen huwelijk met dhr. Z.D., van Belgische nationaliteit. Er werd advies gevraagd aan het parket van Brugge.

1.3. Op 25 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. De termijn om het grondgebied te verlaten wordt verlengd op 21 december 2015 tot 25 januari 2016, naar aanleiding van het huwelijksonderzoek.

1.4. Op 19 januari 2016 geeft het parket van Brugge negatief advies betreffende het voorgenomen huwelijk vermeld in punt 1.2.

1.5. Op 28 januari 2016 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van Ingelmunster het huwelijk te voltrekken.

1.6. Op 22 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.7. Op 22 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de mevrouw, die verklaart te heten:
(...)*

*wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,
(...)*

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
(...)*

*De beslissing tot verwijdering van 22.03.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.
(...)*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 04/06/2013 en op 25/11/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Betrokkene diende twee aanvragen tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 in. Ze startte ook een procedure tot erkenning van een huwelijk met een Belg op.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Twee/drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

x een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Op 18/08/2015 bood betrokkene zich aan bij de stad Ingelmunster om een melding te doen van een voorgenomen huwelijk met de heer Z.D. (...) (°15/10/1982, van Belgische nationaliteit), met wie zij op hetzelfde adres woont. De stad Ingelmunster vroeg aan het parket van Brugge advies over dit huwelijk. Op 19/01/2016 adviseerde het parket van Brugge negatief en uitte het vermoeden dat niet kon worden uitgesloten dat dit over een schijnhuwelijk zou gaan. Op advies van het parket weigerde de stad Ingelmunster dan ook de voltrekking van het huwelijk. Bovendien, een intentie tot huwen geeft niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene diende dan ook de bevelen die aan haar werden betekend op te volgen, maar heeft dit nagelaten. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

*Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende TWEE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001,118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De schorsing van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit informatie neergelegd door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 8 mei 2016 werd gerepatriëerd naar Marokko. Dit gegeven wordt door de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting van 3 juni 2016 niet betwist.

Nu uit de repatriëring van de verzoekende partij volgt dat de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel de verzoekende partij nog tot voordeel kan strekken.

De Raad merkt daarnaast op dat de verzoekende partij niet aantoonde dat hij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel kon beschikken middels het indienen van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid ten aanzien van zijn nakende repatriëring op 8 mei 2016. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom zij een dergelijke vordering niet kon indienen.

Een verzoeker die zijn belang bij een beroep tot nietigverklaring wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces vertonen. Dit houdt onder meer in dat hij, wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt moet innemen en het actuele karakter van zijn belang moet aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

De advocaat van de verzoekende partij verklaart ter terechtzitting zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad en brengt geen elementen aan die bovenstaande vaststellingen in de weg staan.

De Raad stelt derhalve vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering volledige uitwerking heeft gekregen. Een eventuele vernietiging van dit bevel strekt de verzoekende partij niet langer tot voordeel, zodat het beroep, wat betreft de eerste bestreden beslissing, onontvankelijk moet worden verklaard bij gebreke aan het rechtens vereiste actueel belang.

De middelen worden verder onderzocht in de mate dat ze betrekking hebben op de tweede bestreden beslissing, m.n. de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

4.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Doordat iedere beslissing van de overheid in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid dient te worden genomen

Terwijl de beslissingen geenszins hieraan voldoen

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

EERSTE ONDERDEEL

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Art. 74/11 Vw stelt dat de Minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Art. 74/13 Vw stelt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de Minister rekening moet houden met het hoger belang van o.m. het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land;

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de (gemachtigde van de) Staatssecretaris immers de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij wijst in se louter naar het gegeven dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten . Er werd niet voldaan aan de terugkeerverplichting.

Zoals reeds aangehaald heeft verzoekster een duidelijk beeld geschetst van de specifieke situatie waarin zij verkeert (verkeerdelijke beslissing van de ambtenaar – precaire gezondheidssituatie)

Verwerende partij legt - door zo te handelen en te motiveren – volledig artikel 74/11 -74/13 vreemdelingenwet naast zich neer.

Men houdt geen rekening met de specifieke humanitaire toestand waarin verzoekster en haar gezin zich bevindt (cf. supra)

Verzoekster kan niet genoeg benadrukken dat op het ogenblik van zijn administratieve aanhouding in se zij voldoet aan de voorwaarden teneinde een procedure gezinshereniging op te starten.

In se diende de ambtenaar van de burgerlijke stand van Ingelmunster zonder verwijl het huwelijk tussen partijen te voltrekken en kon reeds een aanvraag tot gezinshereniging zijn ingediend.

Dat verzoekster meent dat verweerster duidelijk in strijd met artikel 74/11 - 74/13 Vw bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met oog op verwijdering) en met inreisverbod.

Dat de maatregel duidelijk als voornaamste doel had het verzoekster praktisch onmogelijk te maken toepassing te maken van art. 40ter Vw. En niet alleen, zoals voorgehouden, haar gedwongen terug te brengen naar zijn land van herkomst

Het moge minstens zo zijn dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering en inreisverbod onzorgvuldig is en elke redelijkheid mist.

Het redelijkheidsbeginsel is immers geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen

TWEDE ONDERDEEL

Bij het nemen van de beslissing is er de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. Boes " het redelijkheidsbeginsel" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds), algemene beginsel van behoorlijk bestuur, 101 129).

Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing gelaten worden.

Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

Op de website www.vreemdelingenrecht.be dient verzoeker te lezen dat de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen om humanitaire redenen (sic : opstarten van procedure gezinshereniging) een inreisverbod niet op te leggen. Bij de oplegging van een inreisverbod dient rekening te worden gehouden met een aantal fundamentele rechten: o.m. recht op privé en gezinsleven, vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden.

Door verwerende partij werd geen rekening gehouden met het recht op privé leven en diens specifieke humanitaire situatie (cf. supra — wil tot het opstarten van een procedure gezinshereniging/precaire gezondheidssituatie).

Aldus is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel waarbij aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr 154954, RvS 2 februari 2007, nr. 167.411)

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het moet dan ook worden aangenomen dat de bestreden beslissingen niet afdoende werd gemotiveerd. Verzoekster verwijst in dit verband tevens naar de rechtsleer die het volgende stelt :

“Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende” (OPDEBEEK COOLSAET, A. Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, m. 189)

Er dient dan ook tot het besluit gekomen te worden dat niet voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Zulks veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verzoekster verwijst dienaangaande expliciet naar navolgende arresten van uw zetel, met name arrest nr. 98.002 dd. 27.02.2013 en arrest nr. 95.142 dd. 15.01.2013.

Het middel is dan ook gegrond.”

4.1.2. Vooreerst merkt de Raad op dat, in de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, deze bepaling betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering, m.a.w. een bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op hetgeen hoger werd vastgesteld onder punt 3.2., is het beroep tegen deze beslissing onontvankelijk. In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, is het middel eveneens onontvankelijk.

4.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de tweede bestreden beslissing een motivering in feite. In voormelde beslissing wordt uiteengezet dat een inreisverbod voor de duur van 2 jaar wordt opgelegd omdat aan de verzoekende partij bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend op 4 juni 2013 en 25 november 2015 doch dat deze niet werden uitgevoerd. Voorts wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij twee aanvragen tot regularisatie indiende en ook een procedure tot erkenning van een huwelijk met een Belg opstartte, doch dat hieraan geen gunstig gevolg werd gegeven. Specifiek met betrekking tot de duur van het inreisverbod wordt het volgende gesteld: *“Op 18/08/2015 bood betrokkene zich aan bij de stad Ingelmunster om een melding te doen van een voorgenomen huwelijk met de heer Z.D. (...) (°15/10/1982, van Belgische nationaliteit), met wie zij op hetzelfde adres woont. De stad Ingelmunster vroeg aan het parket van Brugge advies over dit huwelijk. Op 19/01/2016 adviseerde het parket van Brugge negatief en uitte het vermoeden dat niet kon worden uitgesloten dat dit over een schijnhuwelijk zou gaan. Op advies van het parket weigerde de stad Ingelmunster dan ook de voltrekking van het huwelijk. Bovendien, een intentie tot huwen geeft niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene diende dan ook de bevelen die aan haar werden betekend op te volgen, maar heeft dit nagelaten. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende TWEE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.” en *“Betrokkene diende twee aanvragen tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 in. Ze startte ook een procedure tot erkenning van een huwelijk met een Belg op.*

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, wordt dus niet alleen gemotiveerd waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd (geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten), doch ook waarom dit inreisverbod een duur van twee jaar heeft. Bovendien heeft deze motivering betrekking op de specifieke situatie van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij voor het overige de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

4.1.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Te dezen wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat de verzoekende partij geen gevolg gegeven heeft aan de beslissingen tot verwijdering die haar op 4 juni 2013 en 25 november 2015 betekend werden. De verzoekende partij betwist deze vaststelling niet. Voorts blijkt ook dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden van het geval van de verzoekende partij, waarbij gewezen wordt op haar voorgenomen huwelijk, het feit dat de voltrekking van het huwelijk geweigerd werd en dat de intentie tot huwen geen recht geeft op verblijf, op de redenen waarom geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt en naar het feit dat het de verzoekende partij vrijstaat om een opschorting of opheffing te vragen in het kader van het recht op gezins- en familieleven overeenkomstig de toepasselijke regelgeving. De verwerende partij stelt dat hoewel geen gunstig gevolg werd gegeven aan haar regularisatieaanvragen en haar procedure tot erkenning van een huwelijk, zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, dat gelet op al deze elementen, een inreisverbod van twee jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole, dat uit het onderzoek van het dossier blijkt dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

4.1.5. De verzoekende partij betoogt dat zij een duidelijk beeld heeft geschetst van de specifieke toestand waarin zij verkeert, waarbij zij verwijst naar de ‘verkeerderlijke’ beslissing van de ambtenaar en de preciaire gezondheidssituatie, dat de verwerende partij geen rekening houdt met haar specifieke humanitaire omstandigheid waarin zij en haar gezin zich bevinden. Zij wijst erop dat zij op het ogenblik van haar administratieve aanhouding voldoet aan de voorwaarden voor procedure gezinshereniging, dat de ambtenaar van de burgerlijke stand in Ingelmunster zonder verwijl het huwelijk diende te voltrekken en reeds een aanvraag tot gezinshereniging kon worden ingediend. De verzoekende partij meent dat de maatregel als voornaamste doel heeft het praktisch onmogelijk te maken toepassing te maken van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

4.1.5.1. Waar de verzoekende partij betoogt dat rekening moest worden gehouden met haar familiale situatie, blijkt uit de volgende passage uit de bestreden beslissingen dat met deze elementen wel degelijk rekening werd gehouden:

“Op 18/08/2015 bood betrokkene zich aan bij de stad Ingelmunster om een melding te doen van een voorgenomen huwelijk met de heer Z.D. (...) (°15/10/1982, van Belgische nationaliteit), met wie zij op hetzelfde adres woont. De stad Ingelmunster vroeg aan het parket van Brugge advies over dit huwelijk. Op 19/01/2016 adviseerde het parket van Brugge negatief en uitte het vermoeden dat niet kon worden uitgesloten dat dit over een schijnhuwelijk zou gaan. Op advies van het parket weigerde de stad Ingelmunster dan ook de voltrekking van het huwelijk. Bovendien, een intentie tot huwen geeft niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene diende dan ook de bevelen die aan haar werden betekend op te volgen, maar heeft dit nagelaten. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende TWEE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

4.1.5.2. In zoverre zij meent dat de verwerende partij rekening had moeten houden met de ‘verkeerdelijke’ beslissing van de ambtenaar, wijst de Raad erop dat nergens uit het administratief dossier blijkt, en de verzoekende partij niet aantoon, dat reeds naar aanleiding van het ingestelde beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Ingelmunster tot weigering van voltrekking van het huwelijk, werd geoordeeld dat voormelde beslissing ‘verkeerd’ is.

De Raad wijst erop dat het feit dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar nog niet definitief is geworden niet verhindert dat de gemachtigde rekening houdt met deze beslissing. Een overheidsbeslissing wordt immers vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”*. De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig of verkeerd is stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij op het ogenblik van haar administratieve aanhouding voldoet aan de voorwaarden voor procedure gezinshereniging, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Zij toont niet aan dat zij zou voldoen aan de voorwaarden tot het bekomen van een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging. Bovendien dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij geen aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Daarenboven werd de voltrekking van het huwelijk van de verzoekende partij geweigerd daar het zou gaan om een schijnhuwelijk, zodat, in zoverre de verzoekende partij zou menen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot het bekomen van een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging met haar partner op grond van hun huwelijk, zij geenszins kan worden gevolgd daar er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake is van een huwelijk, daar de ambtenaar van de burgerlijke stand van Ingelmunster geweigerd heeft het huwelijk te voltrekken en voormelde beslissing vermoed wordt wettig te zijn (zie *supra*).

Waar zij stelt dat *in se* de ambtenaar van de burgerlijke stand van Ingelmunster zonder verwijl het huwelijk diende te voltrekken en reeds een aanvraag tot gezinshereniging kon worden ingediend, uit zij kritiek op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Ingelmunster en geenszins op de *in casu* tweede bestreden beslissing, zodat een dergelijk betoog niet dienstig is. Waar zij voorhoudt dat reeds een aanvraag tot gezinshereniging kon ingediend worden, wijst de Raad er opnieuw op dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Ingelmunster tot weigering van het voltrekken van het huwelijk wordt vermoed wettig te zijn, zodat een betoog dat uitgaat van de hypothese dat deze beslissing niet correct is, niet dienstig kan gevoerd worden om de onwettigheid van de *in casu* tweede bestreden beslissing aannemelijk te maken.

De Raad wijst er nog op dat in de bestreden beslissing, betreffende de duur van het inreisverbod, ook expliciet motiveerde dat het de verzoekende partij vrijstaat om op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake, dat indien de verzoekende partij effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen onderhavig inreisverbod dan ook voor haar geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te vormen. Dit motief wordt door de verzoekende partij niet weerlegd of ontkracht.

Waar de verzoekende partij nog voorhoudt dat de maatregel als voornaamste doel heeft het praktisch onmogelijk te maken toepassing te maken van artikel 40^{ter} van de vreemdelingenwet, gaat zij eveneens voorbij aan voormelde motieven, kan zij aldus niet gevolgd worden daar zij niet weerlegt dat zij, op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake.

4.1.5.3. In zoverre de verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke humanitaire toestand en desbetreffend ook verwijst naar haar gezondheidstoestand zoals “*reeds aangehaald*”, waarbij kan aangenomen worden dat zij wijst op de feitenuiteenzetting waar zij melding maakt van een gezwel in haar hals en waarbij een afspraak werd gemaakt voor opname, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte werd gesteld van deze omstandigheden, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Immers blijkt dat de advocaat van de verzoekende partij pas op de dag van het nemen van de bestreden beslissing, een brief richt aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij zij wijst de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waarom of op welke wijze de verwerende partij rekening had dienen te houden met haar gezondheidstoestand. Zij beperkt zich tot het verwijzen naar haar gezondheidstoestand, doch laat zij na uiteen te zetten waarom een inreisverbod voor de duur van twee jaar kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn gelet op deze aangevoerde gezondheidstoestand. De verzoekende partij toont ook niet aan dat er op grond van deze omstandigheden redenen zouden bestaan die een snelle terugkeer op Belgisch grondgebied noodzakelijk maken en waarmee bij het opleggen van het inreisverbod rekening moest worden gehouden.

De verzoekende partij maakt geenszins concreet aannemelijk op welke wijze haar gezondheidsproblematiek, een snellere terugkeer op het grondgebied noodzakelijk zou maken en aldus een kortere termijn zou verantwoorden. Noch maakt zij aannemelijk dat het bestreden inreisverbod kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn gelet op haar gezondheidstoestand, nu zij nalaat toe te lichten waarom haar gezondheidstoestand het verblijven op het Belgisch grondgebied of het eerder terugkeren naar het Belgische grondgebied, noodzakelijk zou maken.

4.1.5.4. In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij rekening had moeten houden met de specifieke humanitaire situatie waarin zij en haar gezin zich bevindt, maakt zij niet duidelijk, naast de ingeroepen elementen betreffende het gezin en de gezondheidstoestand, welke elementen die haar situatie specificeren, de verwerende partij nagelaten heeft in rekening te nemen.

4.1.6. Zij maakt derhalve niet aannemelijk dat er sprake is van een foutieve feitenvinding of dat de gemachtigde op onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

4.1.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.1.8. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad

niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de tweede bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar heeft besloten. Wat het gezinsleven van de verzoekende partij betreft, verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel. Wat de precare gezondheidstoestand van de verzoekende partij betreft, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij nagelaten heeft concreet aannemelijk te maken op welke wijze haar gezondheidsproblematiek, een snellere terugkeer op het grondgebied noodzakelijk zou maken en aldus een kortere termijn zou verantwoorden alsook dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat het bestreden inreisverbod kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn gelet op haar gezondheidstoestand, nu zij nalaat toe te lichten waarom haar gezondheidstoestand het verblijven op het Belgisch grondgebied of het eerder terugkeren naar het Belgische grondgebied, noodzakelijk zou maken. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. *In casu* kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.1.9. Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

4.2.1. Het tweede middel wordt door de verzoekende partij uiteengezet als volgt:

“Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissingen geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissingen derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

“1.Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2.Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Partners met wie een duurzame levensgemeenschap wordt gevestigd dienen beschouwd te worden als zijnde een familielid van de burger van de Unie.

Uit hetgeen supra werd gesteld blijkt duidelijk dat verzoekster reeds meer dan twee de feitelijke partner is van een Belgische onderdaan.

Dat verzoekster en haar partner een de facto gezin vormen.

Reeds supra werd aangehaald dat bij de oplegging van een inreisverbod / beslissing tot verwijdering, rekening dient te worden gehouden met de fundamentele mensenrechten waaronder o.m. het recht op privé en gezinsleven.

Verzoekster meent dan ook door deze fundamentele rechten niet in overweging te nemen, dit een schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

In Marokko heeft verzoekster geen enkel middel van bestaan.

Teneinde zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoeksters gezinsleven te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui teen. Zwitserland, 19 februari 1996, 23218/94).

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormelde artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie .

Ook hier is verzoekster zich bewust van het gegeven dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

In de huidige aangevochten beslissingen wordt melding gemaakt van de relatie van verzoekster en hun samenwoonst te Ingelmunster.

In casu meent verzoekster dan ook terecht te kunnen stellen dat er sprake is van een gezinssituatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoekster beseft ter dege dat indien kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezin, dan nog artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw dient te worden genomen.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en proportionaliteitsvoorwaarden.

Ter zake dient verwerende partij een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteits- legitimiteits- en proportionaliteitstoets te voldoen.

In casu werd enkel op een standaardwijze gemotiveerd, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweester heeft gedaan. Nimmer werd verwezen naar diens stabiele gezinssituatie.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005, Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoekster geen criminele feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic en nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Alhier heeft verzoekster zich volledig geïntegreerd, spreekt goed Frans, heeft een vaste en stabiele relatie.

Verzoekster meent dan ook dat hij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als grond naar voor."

4.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Te dezen wordt niet betwist dat verzoeker een gezinsleven heeft met zijn Belgische partner.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM

15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdeling gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In casu betreffen de bestreden beslissingen geen weigering van voortgezet verblijf. In dit geval moet volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of te blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Te dezen beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van het feit dat zij een vaste relatie heeft en samenwoont met haar partner. Zij brengt echter geen elementen aan waaruit blijkt dat haar partner haar niet naar Marokko zou kunnen begeleiden of dat er andere dwingende redenen zijn waarom de relatie niet, met gebruik van moderne communicatiemiddelen, zou kunnen voortgezet worden vanuit Marokko, voor de duur van het inreisverbod. Daarbij moet worden opgemerkt dat de relatie werd gestart en voortgezet in een situatie waarin de verzoekende partij en haar partner kennis dienden te hebben van het precaire karakter ervan, des te meer nu de verzoekende partij reeds op 4 juni 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. De verzoekende partij maakt geen melding van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog zouden kunnen leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Met de algemene beweringen dat zij geïntegreerd zou zijn, Frans spreekt en geen banden meer zou hebben met het land van herkomst en met haar stelling dat zij geen criminele feiten heeft gepleegd, maakt zij, gelet op wat voorafgaat, evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

4.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

4.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

4.3.1. De verzoekende partij licht haar derde middel toe als volgt:

“Doordat verwerende partij aan verzoeker het bevel gaf om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering en inreisverbod

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissingen de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker, de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoekster.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar de specificiteit van haar situatie zoals supra uiteengezet.(vaste relatie, volledig in de voorwaarden teneinde een verblijfskaart aan te vragen, preciaire gezondheidssituatie)

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een bevel gaf aan verzoekster om het grondgebied te verlaten met vasthouding en inreisverbod van maar liefst 2 jaar ! ! !

Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor het opleggen van een bevel met vasthouding / inreisverbod men steeds dient na te gaan of er geen humanitaire redenen kunnen spelen om dit niet op te leggen. Ook de naleving van humanitaire rechten primeert.

In casu heeft verzoekster haar banden met het land van herkomst reeds verbroken meer dan tien jaar geleden.

Zij heeft zich alhier goed geïntegreerd en wenst hier met haar partner (met wie hij reeds meer als twee jaar een de facto gezin vormt) haar verder leven uit te bouwen.

Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. De genomen beslissingen (bevel met vasthouding / inreisverbod van 2 jaar) zijn zeer zeker niet proportioneel !

Verzoekster heeft een vaste relatie, en deze relatie kan onmogelijk standhouden zo een inreisverbod geldt van 2 jaar .

Het middel is dan ook gegrond.”

4.3.2. De verzoekende partij beperkt zich in wezen tot het herhalen van de elementen die zij reeds aanhaalde naar aanleiding van haar eerste en tweede middel, waarbij zij wijst op haar gezinsleven met haar partner, de mogelijkheid een verblijfskaart aan te vragen, haar gezondheidssituatie, het verbreken van de banden met het land van herkomst en haar integratie.

Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar de bespreking in het eerste en tweede middel, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt in de tweede bestreden beslissing. De verzoekende partij toont voorts geenszins *in concreto* aan dat haar integratie dermate belangrijk is dat de tweede bestreden beslissing, waarbij een inreisverbod wordt opgelegd voor een duur van twee jaar kennelijk onredelijk zou zijn. Betreffende het ‘verbreken’

van de banden met haar land van herkomst gedurende meer dan tien jaar, beperkt de verzoekende partij zich tot een loutere bewering en toont zij bovendien niet aan waarom in haar geval het verbreken van de banden met het land van herkomst dient aan te tonen dat een inreisverbod voor de duur van twee jaar kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4.4. In een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

4.4.1. Het vierde middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Doordat aan hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissingen duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissingen de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als

“... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28juni 1989).

Op de website www.vreemdelingenrecht.be staat uitdrukkelijk navolgende :

Inreisverbod

- Voor wie?*
- In welke gevallen?*
- Duur*
- Gevolgen van het inreisverbod*
- Opheffing en opschorting*
- Verblijfsrecht en inreisverbod*
- Beroep*

Een beslissing tot uitwijzing kan gepaard gaan met een inreisverbod.

Voor wie?

Alleen derdelanders in onwettig verblijf kunnen een inreisverbod krijgen. Er kan echter geen inreisverbod worden opgelegd aan:

- Derdelanders die de toegang tot het grondgebied geweigerd wordt*
- Derdelands familieleden van een Unieburger die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer*
- Onderdanen van IJsland, Liechtenstein, Noorwegen en Zwitserland*
- Slachtoffers van mensenhandel die geen bedreiging vormen voor de openbare orde, openbare veiligheid en nationale veiligheid*

De DVZ kan beslissen geen inreisverbod op te leggen omwille van humanitaire redenen.

Bijvoorbeeld als je een procedure tot gezinshereniging wil opstarten.

Bij de oplegging van een inreisverbod moet rekening gehouden worden met fundamentele rechten zoals het recht op asiel, recht op privé- en gezinsleven, recht op vrijheid van meningsuiting en religie, vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden.

Met andere woorden, verwerende partij had bij verzoekster het vertrouwen gewekt dat haar verblijfstoestand zeer zeker kon geregulariseerd worden.

Verzoekster meent dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.

Verzoekster meent dan ook dat middel als gegrond naar.”

4.4.2. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de

overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 21 februari 2011, nr. 211.392).

Waar de verzoekende partij verwijst naar de website www.vreemdelingenrecht.be, blijkt niet dat deze website uitgaat van de verwerende partij derwijze dat deze in hoofde van de verzoekende partij verwachtingen zou hebben geschapen. Bovendien kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat zij ervan kon uitgaan dat zij tot verblijf zou gemachtigd worden, gezien het niet-betwiste gegeven dat zij reeds twee maal werd bevolen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij zet, met het citeren van een aantal categorieën vreemdelingen ten aanzien van wie, aldus de door de verzoekende partij aangehaalde informatie, geen inreisverbod mag worden opgelegd, niet uiteen op welke gronden, wat haar betreft, geen inreisverbod mocht worden opgelegd. Het komt de Raad niet toe om, uit de algemene uiteenzetting van de verzoekende partij en het door haar aangehaalde citaat, een middel te distilleren. De verzoekende partij zet niet uiteen waarom de verwerende partij bij haar *“het vertrouwen gewekt [heeft] dat haar verblijfstoestand zeker geregulariseerd kon worden.”*

Het vierde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 22 maart 2016. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing houdende het inreisverbod van 22 maart 2016 kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER